

Đán bà

Tuần báo xuất - ban ngày thu sau

NAM THU 4 — SO 17794 18 NOVEMBRE 1942

INDOCHINE

N° 20524

ĐỀ DÀNG LÀ THỐI HỒNG NHAN

Cụ Nguyễn Du đã đặt vào miệng cô Kiều lời răn muốn đời cho người đàn bà :

Đề dăng là thói hồng nhan,
Càng cay-nghiệt lắm, càng oan-trái nhiều

Đã hay khi Kiều răn Hoạn-Thư hai câu đó, là đề nói những sự ghen tuông thâm hiểm của Hoạn đối với Kiều lúc trước. Song cụ Nguyễn Du vốn rất tâm lý, chẳng phải chỉ có ý khuyên đàn bà nên đề dăng trong ái tình đâu. Nếu lời khuyên chỉ có một nghĩa hẹp như thế, hẳn bạn đàn bà mình chẳng ai muốn để lọt vào tai hai câu thơ đó. Chỉ có cô Kiều giang-hồ trôi nổi vốn quen chia tình sẻ ái của người đàn bà khác thì mới có thể đạo mạo khuyên kẻ khác đề dăng trong tình ái mà thôi, chứ còn thường ra :

Chồng chung chưa để ai nhường cho ai.

Vậy nên hai câu thơ trên muốn là lời tự răn cho đàn bà, nó phải có một cái nghĩa rộng rãi hơn, phải áp-dụng nó trong tất cả mọi việc cư-sử với đời.

Ta vẫn thường nghe bình phẩm về người đàn bà :

— Người đó riết róng cay nghiệt lắm !

Nói về tính tình, riết róng cay nghiệt có nghĩa gắn với

sự độc ác, nham hiểm. Về tiền bạc riết róng cay nghiệt có nghĩa như sự bủn xỉn, tha thiết quá đáng đến đồng tiền.

Đã hay người đàn bà giữ sự chi tiêu trong gia đình có cái bồn phận phải dè sẻn đồng tiền, không nên phao phi đi đâu một đồng điếu. Song người riết róng lại do lọ nước mắt, đem cả dứa hành, ai làm thiệt mình tí chút đã bỏ cả tình nghĩa để giữ phần lợi.

Còn trong tính tình, đối với mọi người, người cay nghiệt chấp nhất từng li từng tý, ai hồ làm sự vô ý, xúc phạm, đã để bụng che ghét oán thù. Lúc nào cũng chỉ nghĩ đến chuyện xấu, chuyện không phải của mọi người, nên người cay nghiệt có thêm cả lòng đố kỵ.

Tự xét đoán mình cho công bình, chúng ta hẳn phải tự nhận rằng bạn đàn bà có nhiều người mắc phải cái tính riết róng cay nghiệt đó, nhất là ở những người vô học, tính đó càng tệ hại hơn. Nó giết chết mất lòng từ tâm, nó khiến người ta đong từng bát com cho đầy tớ, hạn lưng điếu thuốc lá cho chồng. Nó khiến người ta không còn biết động lòng trước những lời van xin của kẻ có tội hay có nợ với mình. Nó biến người đàn bà

thành một cái quúi tương ghé góm mà bạn đàn ông phải kính sợ.

Đề dăng là thói hồng nhan.

Người đàn bà quý nhất có mỗi từ tâm, mỗi từ tâm sinh ra lòng đại lượng, không chấp nhất những chuyện nhỏ nhen, mà ngay khi bị ai xúc phạm, đến lòng tự ái cũng sẵn dạ khoan tha không bao giờ biết thù oán. Về tiền bạc, người đàn bà đề dăng cũng có một quan niệm rộng rãi : biết dùng nó để biểu lộ những sự tử tế của tấm lòng.

Không cần so sánh nhiều hơn, thế cũng đủ biết người đàn bà đề dăng là người đáng quý, đã tạo được hạnh phúc cho mình và cho người chung quanh.

Với hai câu thơ, đặt vào miệng cô Kiều, cụ Nguyễn Du đã chỉ cho bạn đàn bà mình một cách xử-thế cao thượng !

D. H.

Thông chế Pétain nói :

« Quốc dân phải có đại biểu, bản-chức đã thừa hiểu vậy. Nhưng giờ này là giờ của những bức thương-lưu xuất sắc. Chẳng còn nên kèn cựa hay hứa bảo mà phải theo đạo cư-sử cho ngay thẳng và trung hậu. Thực đây, quốc dân vẫn được bàn định, thợ thuyền vẫn được ăn nói, bầy tôi trung thành của nước nhà vẫn được bày tỏ ý kiến. Ta chỉ nên nghĩ đến trật tự, ấy là lương tâm ở mọi người ».

MỠI SỐ 0\$15

Thư từ và ngân phiếu
xin gửi về :
LA DIRECTRICE DU
Tuần - báo Đán - Bà
76. WIÉLÉ - HANOI

BA THÁNG 4\$80
SÁU THÁNG 3\$50
MỘT NĂM 7\$00
CHÍNH PHỦ GẤP ĐÔI

NGU'OI SONG và NGU'OI CHET

ĐÔNG TÂY KIM CO ĐỒNG MỘT Ý

CŨNG như lễ rằm tháng bảy của người theo đạo Phật, lễ các Thánh bên đạo Thiên-chúa hôm mồng một tháng một tây vừa rồi là lễ kỷ niệm những người chết. Hôm ấy, các nhà thờ đều làm lễ độ vong và nhà nhà tập nập đến nghĩa địa thăm mộ người thân thích quá vãng. Xem vậy đủ biết dù tôn giáo nào, dù ở Đông hay Tây người chết đi không phải là mất hẳn, giữa kẻ sống, người chết vẫn có mối liên lạc mà những ngày lễ như rằm tháng bảy, lễ các Thánh lại nhắc nhở lại! Tuy vậy mối liên lạc đó Đông, Tây quan niệm theo một cách khác. Tây tin rằng người chết rồi không có thể làm hại hoặc độ trì cho kẻ sống. Chỉ có kẻ sống phải lo săn sóc đến linh hồn của người chết, cầu cho hồn người chết được hưởng phúc trên Thiên Đường hoặc còn ở nơi Địa Ngục hay nơi Đền Tội thì chóng được siêu-thăng Thiên Đường.

Đông cũng tin như vậy song tin thêm rằng « dương sao âm vậy » nên ngoài những sự cầu nguyện cho vong hồn tiên tổ được siêu thoát lại lo cung-phụng cho người chết những sự cần thiết như khi người đó còn sống. Bởi vậy sự thờ cúng người chết ở phương Đông có vẻ duy-vật. Rồi bọn đồng cốt phù thủy mới nhân sự tin tưởng đó mà bày ra tục cúng dốt vàng mã, lưu tệ cho đến ngày nay. Đón lại tin rằng những người chết vẫn có quyền-lực đến người sống : tổ tiên phù hộ cho con cháu khi con cháu ăn ở tử tế và trừng phạt con cháu nếu con cháu ăn ở trái đạo. Trong các tội trái đạo, cái tội nặng nhất là rường bỏ tổ tiên : con cháu phải coi sự thờ cúng tổ tiên là cái bổn phận quan-trọng nhất! Đạo Khổng rất biểu dương sự kính thờ Trời và thờ phụng Tổ Tiên nên trải bao thế kỷ dù theo đạo Tiên,

Xem tiếp trang 8

Bạn đã trả tiền báo chưa? Nếu chưa! Trả ngay đi, nhà báo cần tiền của các bạn lắm...Cảm ơn bạn.

T. B. Đ. B.

Hỏi — Bà D. là bạn láng giềng thừa nhỏ của chồng tôi. Sau bao năm xa cách, chồng bà D. lại làm việc cùng tỉnh với chồng tôi. Được gặp lại bạn cũ, cùng biết chung những kỷ-niệm xưa, bà D. và chồng tôi rất mừng rỡ, và hai nhà trở nên thân mật; song thường bà D hay lui tới nhà tôi hơn là ông D. và chồng tôi cũng hay lui tới nhà bà D. hơn là tôi.

Sự đó đã gây nên một dư-luận không tốt trong hàng tỉnh.

Xem ý ông D. lấy làm khó chịu,

khó chịu vì cái dư luận mà có lẽ khó chịu cả vì sự thân mật của chồng tôi với bà D. Nhiều lúc ông khen tôi là một người đàn bà rất sáng suốt không hay ghen nhảm. Tôi hiểu lời khen bóng gió ấy có một ý như xui tôi phải coi chừng sự thân mật giữa chồng tôi và vợ ông để tránh tất cả mọi sự tai tiếng hồ đồ có thể xảy ra, tôi có khuyên chồng tôi đừng nên lui tới nhà ông D. chăng?

TRẢ LỜI. — Hiểu ý nghĩa lời khen bóng của ông D. bà thông minh lắm đó, tuy vậy bà vẫn còn bỏ sót một ý nữa của ông ta. Không những ông ta muốn bà coi chừng sự thân mật giữa chồng bà và vợ ông ta mà ông ta còn muốn bà phải khuyên ông nhà đừng thân mật với vợ ông ta nữa. Người đàn ông như ông ta thực cũng đa sự lắm! Sao ông ta, đã lấy làm khó chịu cái tình bằng hữu của vợ mình với người đàn ông

khác, không tự cấm đoán vợ mình lại phải nhường cái việc ấy cho bà, để bà khuyên can ông nhà?

Hay ông tự biết rằng nếu cấm đoán, mình làm một sự vô lý, mình ghen một cách trẻ con, nên mới xui bà. Cái tiếng ghen hằm hồ thì về phần bà chịu, mà đối với bạn với vợ. ông ấy vẫn giữ được tiếng quảng đại?

Xem tiếp trang 14

Với 20 năm kinh-nghiệm

BÀ ĐỖ

NGUYỄN THI - VINH

sẽ làm cho các bà được
vừa lòng trong khi sinh nở

Nhà hộ sinh

20, Grand Boudhad 20,
(Trước vườn hoa Hàng Đậu)

TEL. 1300 - Hanoi

Gái Việt

TRUYỆN DÀI

của DUYÊN HÀ

.. « Hai con ơi !
Mẹ chết mất.
Cậu các con tra
tấn mẹ mãi, mẹ
không thể chịu
nỗi sự đau đớn
nữa. Mẹ đã thú
nhận rằng, mẹ
cầm tư trang để

Tuynh đáp qua hai hàng lệ :
— Chưa anh ạ, thế mới khôn
khô thân tôi. Tôi quàng đi về
ghen, tôi điên lên vì ghen, tôi
chỉ còn một chủ đích : giết Mỹ.

Oanh nghiêng rặng chùng mắt,
đứng phất lên quát :

— Mày giết Mỹ thật à, mày
giết bằng cách nào?

— Lẽ ra cứ để thế Mỹ cũng
mòn mỏi mà chết nhưng vì giận
quá, tôi chới bốn chân tay Mỹ
vào bốn góc giường rồi...

Tuynh chia cuốn nhật ký cho
Oanh : « Anh đọc đi, tôi không
giám làm nhục vong linh Mỹ
một lần nữa. »

Oanh đọc. Mặt Oanh đỏ lên
như gấc rồi sạm ngất đi. Tất cả
người Oanh run lên. Oanh
bụng tập giấy xuống bàn, cầm
cả cái bàn thả ném vào đầu
Tuynh và quát tháo rầm rĩ :

— Tao phải bắt mày, tao phải
tổ cáo mày, tao phải giết mày.

(Tiếp theo và hết)

Tuynh ôm chặt hai con
vào lòng rồi tiếp :

— Tôi đã man đến nỗi nhốt
Mỹ vào trong phòng khóa trái
cửa lại, không cho ăn uống
và lát lát lại vào hành hạ Mỹ.
Tôi đánh Mỹ thâm tím cả người.
Bao nhiêu quần áo tôi may sắm
cho Mỹ, tôi đem đốt hết.

Rồi, tôi lại khám phá ra sự
cầm bán tư trang này — Tuynh
chỉ vào chiếc vé Vạn-Bảo —
Ôi thôi, thế là bao nhiêu tình
nghĩa còn lại bay hết cả.

— Mỹ có nhận là giúp tôi
không ?

— Có, đoạn này thâm khốc
quá anh ạ.

Tuynh khóc nức lên, đọc ở
trong cuốn nhật-ký :

trả món nợ mà cậu các con
đã vay ông Oanh. Cậu các con
cho thế là không phải. Cậu
các con chỉ biết có ghen, mà
đồ giết cho mẹ là tư tình với
ông Oanh, là yêu ông Oanh
vì ông ấy tài hoa và đẹp trai
hơn cậu con. Lòng người đàn
ông sao mà quân, óc người
đàn ông sao mà xét đoán lắm
thế nhỉ. Hay là tại những người
đàn ông họ hay so sánh rồi
nghĩ ta ra người chằng?
Tuynh ơi, mình làm em rồi.
Người đàn bà, nhất là người
đàn bà Việt-Nam] chúng em,
khi còn là con gái, lúc kén
chọn người chồng, chúng em
cũng có đôi lần so sánh về tài,
mạo. Nhưng khi đã thành gia-
thất rồi, chúng em dành phần
lắm, chúng em không bao giờ
so sánh nữa ! Có người đàn
ông nào lại đẹp để đáng yêu
bằng chồng ta đâu !

Chồng người xe ngựa người
yêu,

Chồng em khổ dũi em chiều
em thương.

Oanh gơ tay bả Tuynh
ngừng đọc và hỏi :

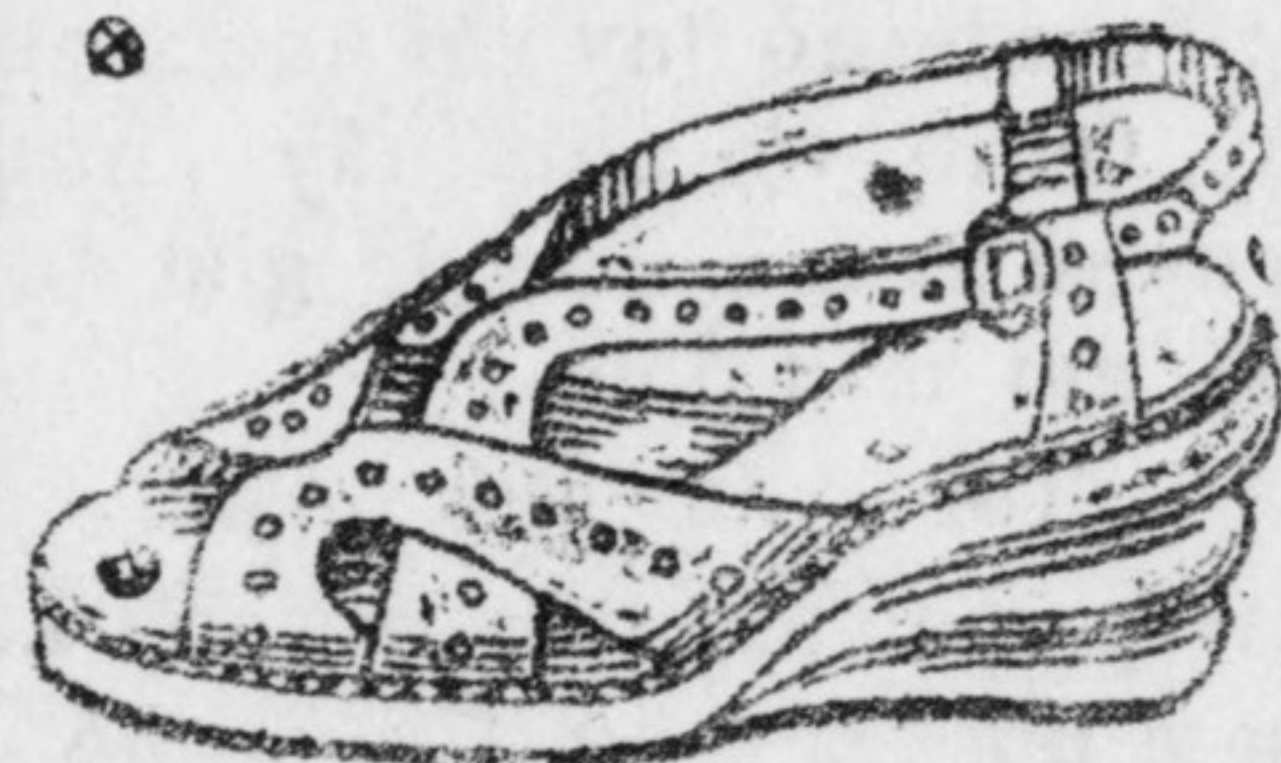
— Thế lúc ấy mày đã đọc
cuốn nhật-ký này chưa ?

THANH HU'ONG

48, Phố Phúc-Kiến Hanoi

HIỆU BÁNH KHÉO NHẤT
HANOI. ĐỦ CÁC THỨ BÁNH
MỨT LỐI TA, NHẬN
LÀM BÁNH Đám CƯỚI.

MỜI QUÝ BÀ, QUÝ CÔ LỊCH
SỰ ĐẾN THĂM HIỆU GIÀY :

QUÊ LÂM

6, Rue de la Laque, Hanoi
PHỐ CHÀ CÁ

Bán kiểu mới chỗ rất nhiều
kiểu giày và Sandales phụ-
nữ rất mới, đẹp, bền, giá
hạ

Mày là một con quy. Cách hành động của mày quá sức tưởng tượng của loài người! Mày làm nhục người đàn bà thế à!

Hai đứa nhỏ khóc thét lên. Cái bàn thêu trướng đầu Tuynh rồi bật tung ra, đập vào cái tủ kính ở cạnh đấy, kính vỡ kèn loảng xoảng.

Tuynh rên một giọng chán nản:

— Anh đánh tôi nữa đi! Anh đánh thả nắm vào đầu. Tôi đánh Mỹ gấp trăm-ng nghìn lần. Anh trả thù cho Mỹ đi. Anh giết tôi tức là cứu tôi, cứu linh hồn tôi vậy.

Oanh đã bình tĩnh lại. Mặt Oanh đầy những nước mắt. Oanh khoanh tay trên bàn rồi gụ đầu xuống thôn thức. Mãi mãi Oanh mới ngẩng lên nói:

— Lúc gần chết Mỹ có dặn gì không?

Tuynh nhắm mắt, đáp như người lóí mề:

— Cái bữa trước ngày Mỹ chết, Mỹ có nài nỉ xin tôi cho Mỹ ngủ với hai con Mỹ một tối. Tôi vô-nhân đạo quá, tôi không cho. Sang bữa sau tôi vào thì Mỹ đã tắt nghỉ từ bao giờ... thôi thôi anh ơi, anh đừng hỏi gì tôi nữa... Anh không đánh tôi ư? Anh không giết tôi ư? Anh không tố cáo tôi ư? Cuốn nhật ký của Mỹ đâu rồi nhỉ, trả tôi đây.

Tuynh thò tay với cuốn nhật-ky, Oanh vội nắm lấy, nhưng Tuynh nhanh hơn đã giật được, và nói như điên:

— Tôi van anh! Anh đừng cướp của tôi! Đây là cuốn kinh sám hối của tôi! Nhờ nó mà tôi biết tôi, biết những tội lỗi

Quý-bà, Quý-cô

Muốn có giấy nhung tốt, kiểu đẹp và dễ đi, xin mời lại hiệu:

QUE-HIEN

36, Phố Hàng Bò, 36
HANOI

của tôi, biết cả rằng ở đời không có cái gì làm cho sung sướng bằng một tấm lòng nhân-từ bác ái. Tiền tài chỉ tỏ làm lòng ta tham, danh vọng chỉ làm cho người ta kiêu, rồi những cái tham, cái kiêu ấy làm mất cả những hương vị thơm tho, mất cả ánh sáng tươi bừng của đức thượng để đã ban cho ta khi sinh ra ta.

Mỹ ơi! Mỹ ơi! Cái chết của em đã cứu sống anh! Anh lại cầu-nguyện rằng rồi đến cái chết của anh nó lại nhờ em mà cứu sống tất cả những hạng đàn ông đàn giáo, tham lam độc ác, như anh!

Bỗng Tuynh đứng phắt lên, rút ở trong túi một tập giấy nữa để ở trước mặt Oanh rồi nói thật nhanh « Tựa anh, đây là tất cả tài sản của tôi, anh hãy lấy ra để làm phúc làm đức, để nuôi sống dạy dỗ hai đứa con tôi. Khi chúng lớn lên anh hãy cứ thật mà kể rõ cái đời tôi cho chúng biết. Đó là

một bài học hay cho chúng... Thôi thôi tôi từ giã anh để đi chuộc lỗi của tôi... à... à... mộ Mỹ ở Hợp - Thiện, anh xuống thăm Mỹ một chút kéo tội-nghiệp. Mỹ thật là một người vợ, hoàn toàn Việt-Nam. »

Oanh chưa kịp đáp thì Tuynh đã ôm hai con, hôn hít chúng rồi đặt chúng xuống, chạy vội ra cửa mở tung, nhảy ba bậc thang một.

Hai đứa nhỏ khóc âm lên rồi chạy, rồi kêu. Oanh cũng chạy theo, nhưng không kịp. Tuynh đã lao mình lên chiếc xe hơi đợi sẵn và vọt máy cho chạy như biển.

HẾT

Một kiểu giấy mới

Chúng tôi nhận được của nhà chế tạo « Lorraine » gửi tặng một đôi giấy kiểu mới để gỗ, mũi đan bằng cối và đay. Thử giấy đó vừa nhẹ nhàng vừa đi mùa mưa, rét được. Vậy xin giới thiệu các bạn.

Giới thiệu sách

Chúng tôi nhận được:

1. Việt - nam thi - ca luận của ông Lương - đức - Thiệp, không đề giá
2. Nhà-văn hiện - đại của ông Vũ-ngọc-Phan tặng giá, 2\$00
3. Đôi vợ chồng của Kinh-Kha giá 0\$80
4. Đứa con nuôi của Ngô-Hoà giá 0\$12
5. Trên Bắc-cực của Vũ-Tình giá 0\$12

Ba cuốn sau đó nhà Cộng-Lực xuất bản. Xin cảm tạ hai ông Thiệp, Phan, và nhà Cộng-Lực.
T. B, Đ. B.

DOCTEUR HY

18, Rue Richaud - Hanoi

(Đầu phố Hội-Vũ)

CHỮA CÁC BỆNH

CHUYÊN MÔN VỀ BỆNH
HÒA-LIỀU BỆNH ĐAN-BÀ

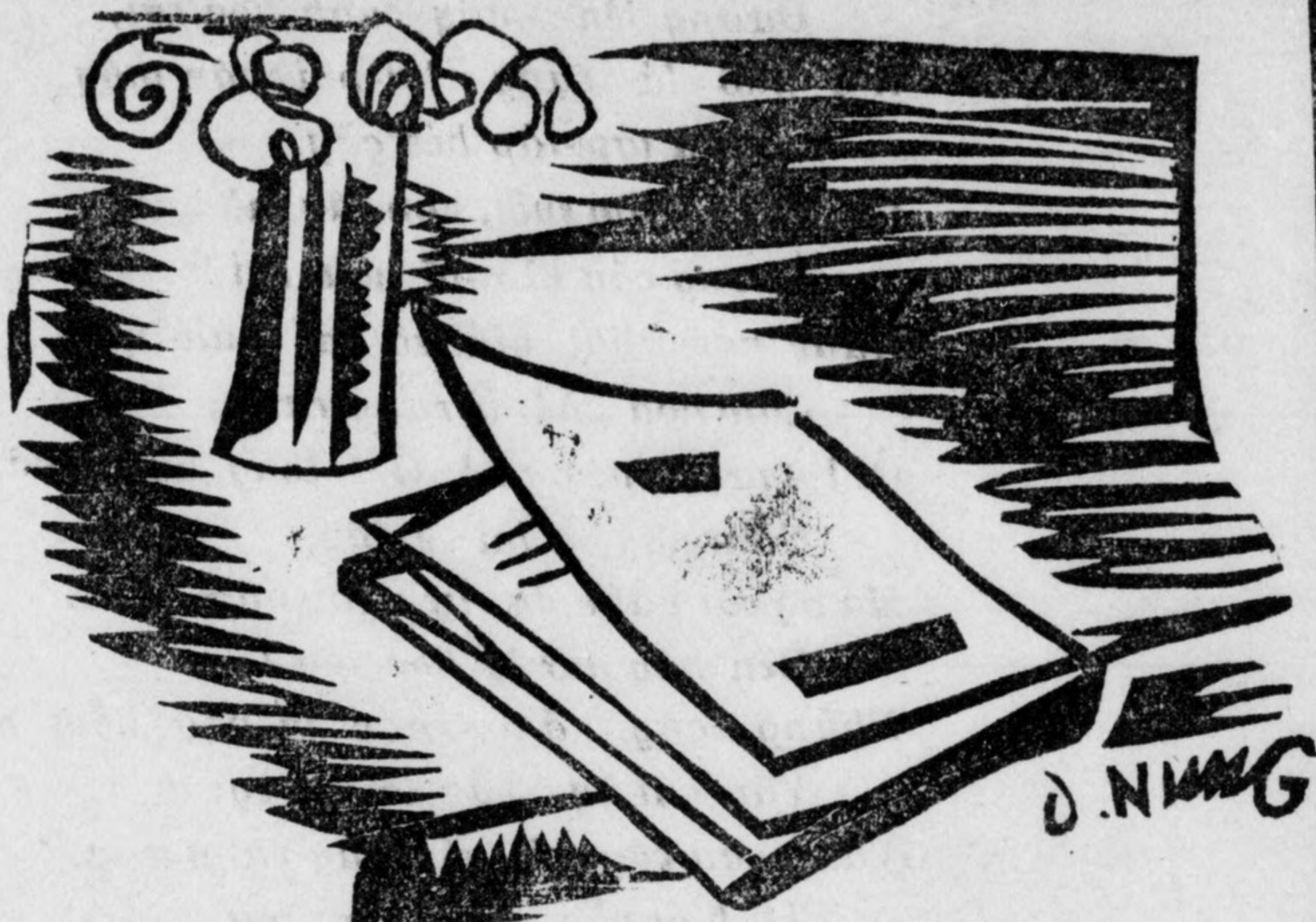
VIỀNG
MÔ
TRÊN
NGÀN

Đường lên : đầy cánh hoa rơi,
Reo khô lá rụng toi-bời chân mây.
Cỏ thu lóp-lóp hẻo gầy,
Gió chiều chìm suốt, non lây mờ giới.
Sương cây tâm-tã tuôn rơi,
Nước non thắt giải sô-gai lạnh-lùng.
Cầm hoa, mắt lệ rưng-rưng,
Ôi ! người thiên cổ ! Ôi ! lòng nước-mây !
Năm nay ta lại về đây,
Mà người nằm đó tự ngày năm xưa.
Đến bây giờ là bao giờ ?
Nhưng ngày năm trước ta ngỡ hôm nay.
Vẫn núi ấy, vẫn sông này,
Vẫn ngàn cây cũ, vẫn bầy chim xưa.
Tình ai vẫn sống trong mơ,
Bóng ai là bóng mờ-mờ non xanh.
Vắng ai, rừng cũ vắng tanh,
Nhớ ai, nhớ lúc tàn canh mơ-màng.
Mình lặng-lặng trong sương,
Nỗi lạnh-lẻo mệnh-mạng thắm hồn.
Giờ hu đứng rũ hoàng-hôn,
Tro chiều lắng bụi, lửa non tắt hồng.
Tường thu rêu rĩ - rêu phong,
Đêm thu buồn tối điệp-trùng muôn
phương.

Sóng thu sóng nổi đoạn-trường,
Con đường năm ấy là đường thiên-thu !
Ai đi, giới đất mịt-mù,
Thu tàn, nay lại tàn thu nữa rồi !
Về đây ta lại khóc người,
Anh-dào một kiếp, khác đời anh-hoa,
Soi gương, ai thấy mau già,
Thức đêm, ai thấy trắng tà tà đi.
Sở vàng, sở chép thọ-my,
Giới nhân, ai dễ lên ghi sở vàng !
Ai đi, địa cửu thiên trường,
Thời - gian đi, cả nhớ-thương đi rồi.
Đi vào quá-khứ, ai ơi !
Còn đây u-ám : cõi đời tàn-khô.
Ào ào, lá rụng tuôn mưa,
Kình lay lắt bóng cây trơ-trụi còn.
Vắng nghe tiếng quạ đầu canh,
Ai đi, ta vẫn mơ hình bóng ai.
LỆ-VÂN ơi ! LỆ-VÂN ơi !
Giới đêm tiếng quạ kêu ngoài rừng
hoang . .

MỘNG-SƠN
(lên - thu Nhâm Ngọ)

BỎ QUÊN

(Tiếp theo)

TRUYỆN của TRUC-DUONG

« Ngày hôm sau, tôi nhận được thư của Y.

« Câu chuyện của anh làm tôi nghĩ - ngợi suốt đêm qua. Nửa đêm, tôi lên dậy, lên lầu chấp tay niệm Phật. Tôi biết thế nào Marie Louise cũng chết ».

Phải rồi. Y. đoán đúng. Tôi biết Y. là một người mộ - đạo. Thường thường nàng vẫn thấp hương đọc kinh. Hình như cái can-khò bao-la của nàng cần phải được giải tỏ với đấng Từ-bi cao - cả. Loại người không hiểu được nàng.

Tháng 6 ..

« Đã lâu lắm, tôi không gặp Y. Tự nhiên, sáng hôm nay, tôi tiếp được thư nàng. Nàng bảo tôi kể tiếp cho nàng nghe những lời cuối cùng của Hoàng-nạp Marie Louise. Trong thư nàng viết có câu: « Tôi biết thế nào nàng cũng chết. Bởi vì một người như thế tất nhiên không thể sống giữa sự bạc bệi của loài người ». Tôi liền biên thư kể tiếp cho nàng nghe chuyện Marie Louise: « Chi đoán đúng. Hoàng - hậu Marie Louise nấc lên. Quận-công As-

torga thì hôn mê bất tỉnh ở bên giường ngự. Hoàng - hậu chia tay ra, nhưng quận-công không đủ sức mà nâng đỡ lấy bàn tay ngài.

— Quận-công hứa với ta như thế?

Quận - công im lặng. Con thê-nữ bỗng hốt hoảng:

— Bầm lệnh-bà, có lẽ quận - công gât đi...

— Không, không sao đâu! Quận - công sẽ hồi tỉnh, vì cái tư - tưởng được làm đẹp lòng ta. Thôi quý hữu hãy đứng dậy, nhận lấy cái quà kỷ-niệm cuối cùng này.

« Nói đoạn, Hoàng - hậu mở một cái hộp bằng da, và lấy ra một cái khung ảnh vàng. Cái khung ấy, một mặt có bức chân-dung của Ngài, một mặt có một món tóc. Ngài tự tay đeo chiếc khung ảnh ấy vào cổ người thiếu - niên đáng thương kia, rồi phán:

— Đừng bao giờ, quý hữu rời bỏ vật này. Chính tay Louise trao tặng quý hữu đó. Những lúc có buồn có nhớ, quý hữu rờ ra mà ngắm nghĩa cho đỡ buồn. Rồi cầu nguyện cho

Louise nhé! Thỉnh thoảng quý hữu mang một bó hoa ra nghĩa trang viếng mộ Louise này là người mà quý hữu đã yêu, thế là đủ cho hương - hồn Louise thoả-mãn. Quý-hữu thế đi... thế vì Louise mà quý-hữu sống đi?

— Vâng, xin thế.

— Thế là thiếp yên lòng. Thôi giờ thì hãy tạm chào quý-hữu. Rồi sau này ta sẽ cùng nhau xum họp ở cõi Vĩnh-Viễn. Quý hữu khá cư xử cho xứng đáng là một người, là một trang mã-thượng. Quý - hữu khá tỏ cho thiên hạ biết quý - hữu xứng đáng với tấm lòng thiếp, để thiếp có thể kiên-ngạo rằng đã đoán nổi người anh - hùng. Thôi, chào quý - hữu. Thị - nữ, con dấu quận-công ra...»

Tháng sáu, trung tuần

Câu chuyện Marie Louise được nhắc tới luôn. Mỗi lần Y. gặp tôi, nàng đều có nhắc lại và cứ thường hỏi tôi: — « Anh bảo ở đời này có ai như quận-công Astorga không? » Có lần tôi đáp nàng:

— Có.

Nàng như tôi trong giây lát, rồi lại hỏi:

— Có thực chứ?

— Sao lại không. Sở dĩ không ai biết là vì...

Thấy tôi ngập-ngừng, nàng cười:

— « Sao anh không nói nốt đi?

— « Là vì... không có Marie Louise.

Nghe thế, Y. lăm - nhăm như người suy-ngĩ:

— Ừ, dễ thường không có Marie Louise thật!

« Giao - tình giữa tôi và Y. càng ngày càng trở nên đậm thắm. (Đoạn này chữ viết nhỏ lý lý, không thể chép ra được).

« Tôi đã bảo tôi rằng khoan đừng đến đây nhiều quá, e làm phiền cho người. Ấy vậy mà tôi

vào đến. Hôm nay nhất định nằm ở nhà xem sách thì tình cờ lại xem lại một đoạn văn của Goethe. Nhà văn-sĩ trứ danh của Đức viết nổi những cái gì mà tôi không thể viết được. Tôi trích dịch mấy đoạn sau đây:

«...Không, tôi không làm đâu! Tôi đọc thấy rõ ràng ở trong mắt nàng những tình ý ân cần nàng đối với tôi và số phận tôi. Vâng, tôi cảm thấy rằng — điều này tôi có thể tin chắc chắn ở trái tim tôi — tôi cảm thấy rằng nàng... trời ơi! tôi có dám viết ra đây cái chữ đối với tôi là tất cả Hạnh-phúc trên trời không — tôi cảm thấy nàng yêu tôi.

«...Tôi biết không có người đàn ông nào khiến tôi có thể lo ngại ở trái tim nàng. Ấy vậy mà khi nàng nói đến Albert (người vị hôn phu nàng) với một giọng đầy sốt sắng, đầy yêu đương thì tôi đứng ngậy ra ở đó như một kẻ nhiều tham-vọng mà bị kẻ khác tước mất hết danh hiệu quý-tộc, tước mất hết của cải, và bắt buộc phải nộp tiền đầu hàng.

19 juillet

« Sáng dậy, đầu óc hãy còn thanh-thản, tôi đã phải kêu lên: « Ta sẽ lại thăm nàng! » rồi tôi quay nhìn ra phía mặt trời. « Lại thăm nàng! » ấy suốt ngày tôi chả còn điều gì mong ước ngoài điều ấy nữa. Mọi sự đều bị lôi cuốn, bị thấm nhập vào cái viễn tượng thần-tiên ấy. »

26 juillet

« Đã nhiều lần tôi hứa với tôi rằng không nên đến thăm nàng luôn. Nhưng liệu ai có thể mà giữ nổi cái lời hứa ấy. Ngày nào tôi cũng sai lời để bụng lại định-ninh bảo dạ rằng ngày hôm sau sẽ thôi không đến nữa. Vậy mà sang đến ngày hôm sau, tôi lại tìm ngay được

những lý-lẽ khẩn-cấp và không kịp suy đi nghĩ lại gì nữa, tôi lại đã gần nàng rồi. Chẳng hạn chiều hôm trước, nàng hỏi: « Mai anh đến chứ? » thì bảo tôi không đến làm sao! cho được! Hay hoặc cảnh trời đẹp quá, tôi thơ thẩn ra Wahlheim chơi, và khi đến Wahlheim rồi thì chỉ còn cách nhà nàng có một nửa thôi đường. Tôi ở gần cái không khí của nàng quá... Nàng lôi cuốn tôi... ấy thế là tôi lại đến. Tôi nhớ bà tôi ngày xưa thường kể cho tôi nghe câu chuyện về quả núi Nam-châm. Tàu bè nào đến gần quả núi ấy quá thì bỗng nhiên bao nhiêu bộ phận bằng sắt ở trong lẫn đều bị tung ra cả. Định ốc vụn trong thân tàu thầy đều bay lên phía núi. Và lũ thủy-thủ khốn-nạn, đáng thương, ngụp xuống cả những ván gỗ rời rạc. »

Tác giả cuốn sách ấy còn dịch mấy đoạn nữa trong quyển văn của Goethe, nhưng xin lược bớt mà chỉ chép lại ra đây những tình-liết có quan hệ mật-thiết đến câu chuyện này.

CHÂN HẠNH-PHÚC

Bạn gái cần cho hạnh phúc của người đời thì **Crème Mona** sao lại không cần cho sắc đẹp của bạn gái...? Muốn được tươi trẻ mãi hãy theo những lời khuyên có trong mỗi hộp **Crème Mona**.

TONIFIÉ ET BLANCHIT LA PEAU

Cuối tháng sáu

« Hôm nay... trên bàn tôi có một bình hoa sen, hương-vị say ngây ngất.

« Tôi không nói gì cả bởi vì hoa sen tế-nhị quá, sang - cả quá. Lòng tôi chiều nay cũng như hoa, nghĩa là có một dáng-dấp rất đường-hoàng. Và buổi chiều nay có thể gọi là một buổi chiều lớn để dành cho những tấm lòng biết kính và biết yêu.

Cái điều mà tôi nhận thấy rõ ràng là buổi nay đến thăm tôi, Y. không có cái vẻ tự-nhiên như mọi ngày. Tôi nghe thấy tiếng chân nàng đi từ dưới thang gác lên. Những bước nhẹ nhàng, rón rén, e-dè làm sao ấy. Lên đến trên gác, nàng dừng lại, đưa mắt, có ý dấn đo. Cái nhìn ấy khiến tôi biết rằng có một tâm trạng riêng gì sai khiến nàng. Khi tay nàng gõ cửa, tôi có cảm-tưởng cái bàn tay ấy run run. Và kịp đến khi nàng bước chân vào nhà tôi, tôi thoáng thấy nàng tái sắc đi một chút. Nhưng nàng lại mỉm cười ngay, đường hoàng ngồi vào chiếc ghế ở bàn giấy mà tôi bay ngồi.

Câu nàng nói đầu tiên là bảo tôi:

— Hôm nay, tôi đến qua đây thăm anh. Rồi tôi phải về ngay.

Câu ấy, tôi biết nàng nói dối. Bản tâm nàng đến đây không phải là để về ngay. Tôi nhìn hai mắt nàng, thấy hai mắt có quầng đen: chắc là đêm qua nàng không ngủ được ngon giấc. Khi người ta không ngủ được ngon giấc thì thường người ta nghĩ ngợi nhiều. Có những tư tưởng gì kéo đến đầu óc nàng tối hôm trước? Câu hỏi ấy tôi chưa kịp nghĩ thì nàng đã bảo tôi:

(Xem tiếp trang 13)

TRUYỆN DÀI của TRÚC-ĐƯƠNG

TRĂNG lên đã cao. Ánh sáng buồng lạnh-lùng xuống mặt cỏ đã ướt dẫm những sương G ở ấy dễ thương đã khuya. Ở tỉnh nhỏ, lúc này không còn một ai la - cà ở ngoài phố nữa. Thế mà Hoài còn sóc cô áo cho đỡ lạnh, đứng nhìn mấy chiếc thuyền ngủ im - lìm trên giòng sông. Một con chim, đang chừag đương ngủ, bỗng thức giấc dậy, từ một bụi cây ven sông bay ra, kêu lên mấy tiếng, rồi mất hút trong sương mờ.

Hoài nhìn ngo-ngác về khoảng xa mờ ấy, rồi chợt thở dài. Chàng rút thuốc lá ra hút, lừng

thững đi bách bộ trên cầu, lăm nhăm đọc mấy câu thơ vừa chợt đến trong óc chàng :

Anh em bóng nhận người nam bắc,

Tâm-sự hồn quyên lệ vẫn dài.

Hai câu thơ ấy gợi cho Hoài những ý tưởng không vui. Hoài thấy mình đương ngậm ngùi với một ý-tưởng chia lìa. Thì sáng hôm nay, cũng ở trên cái cầu này, chàng chả phải dự một cuộc tiễn đưa rồi là gì ?

Hoài nhớ lại buổi sáng hôm ấy, lúc Hoài tiễn gia-đình nhà bà cụ Kép ở bên sông. Gió cuối thu thổi mấy chiếc lá vàng rơi xuống mặt nước. Ôi ! Còn gì buồn bằng trong một cuộc tiễn biệt nhau, trong gió lạnh lại có rụng mấy chiếc lá vàng ? Chàng

đã quen nhiều với ly-biệt rồi, vậy mà sáng nay, khi cụ Kép với hai con cụ bước lên xe để từ biệt cái tỉnh nhỏ này, chàng thấy lòng có một mối buồn man-mang. Chàng không quen khóc trong những buổi chia tay, mà lúc ấy chàng thấy như mắt chàng có lệ. Nhất là lúc hai chiếc xe bắt đầu chạy, cụ Kép chấp tay vái chàng với cái dáng điệu của một nhà nho tự-trọng, chàng cảm-động cơ hồ không nói được nên lời. Lúc Thanh, bạn chàng, bắt tay chàng, chàng nắm chặt lấy tay bạn, miệng chỉ lắp bắp được mấy tiếng : « Vàng anh đi ! » Kịp đến lúc Tú, em gái Thanh, cúi đầu chào Hoài thì trong lòng Hoài như có cả một trời xuân xụp đổ.

Cái gia-đình bạn ấy đi, tức là đã mang theo một phầnhồa của Hoài đi rồi. Bây giờ ở cái tỉnh nhỏ này, Hoài thực là trợ trợ. Không biết tìm đâu lấy một người để nói một câu chuyện tâm-sự. Không biết tìm đâu lấy những sự săn-sóc, lấy những cảm-tình nó đã từng sưởi ấm lòng Hoài trong những buổi chàng xa quê-hương.

Sau khi tiễn gia đình Thanh đi rồi, Hoài không muốn về đến nhà nữa. Chàng sợ nhìn thấy cả sự cô-ịch của chàng : một gian phòng, một cái giường, mấy cái ghế, một cái bàn giấy và một cái tủ sách. Tất cả ở một phố vắng, một tỉnh nhỏ. Ôi ! mệnh-mạng là buồn !

Với cái tư-tưởng ấy, Hoài đi chơi lang-thang đây đó suốt ngày. Chàng bảo đi cho khuây. Nhưng nhìn mãi giòng sông Nhuệ, chàng thấy nước chảy cứ buồn như một giòng ly-biệt, nghe mãi tiếng lá cây ở miếu Hà-tri, chàng có cảm-tưởng đó là những lời người ta căn dặn nhau lúc ra đi. Nhưng khuây thế nào được khi người nào đó ra đi lại mang theo đi một phầnhồn của người ở lại ?

Hoài về đến nhà thì trời đã khuya lắm. Chàng mở khóa, đánh diêm châm vào một cây nến. Chàng không buồn nhìn

quanh quàn gian buồng đơn-chiếc ấy như mọi lần, mỗi khi chàng đi chơi đâu về.

Có những vật nhỏ mọn mà người ta rất âu-yếm. Hình như ta yêu chúng lâu thành ra chúng cũng có linh-hồn. Cho nên

(Xem tiếp trang 15)

và ta đều nhan nhân những chuyện người bị chết oan khuất hiện lên đòi mạng. Cổ truyện La Mã cũng ghi sự báo ân báo oán của người chết ; Néron hoàng đế La-Mã sau khi giết cha, giết mẹ đêm nào cũng thấy hồn mẹ về quấy nhiễu đòi mạng. Néron hứa với hồn mẹ xin cúng lễ trọng hậu để mẹ đừng quấy nhiễu mình nữa. Khác nào tục tào và ta có lễ lập đàn giải oan cho người chết !

Song về sự tin tưởng có mối liên lạc giữa người sống và người chết thì không một dân tộc nào cả tin như dân Ai Cập. Trong một viện bảo tàng ở Ai Cập người ta còn thấy bút-tích của một người chồng viết cho vợ đã chết để xin hồn vợ đừng về quấy nhiễu mình nữa. Lúc sống, vợ đã được chồng chiều đãi tử tế, không có điều gì phôi uất ức cả, nếu hồn vợ còn về quấy nhiễu người chồng sẽ kiện xuống Diêm Vương. Đến đây ta nhớ lại chuyện Cúc Hoa hiện lên bắt chấy cho con và buộc vào giải yếm cho con bức thư để giao lại cho chồng !

(Còn nữa)

DUYÊN-HÀ

Người sống và người chết

(Tiếp theo)

đạo Phật, người Phương Đông vẫn coi sự thờ cúng tổ tiên là cái tôn-giáo căn-bản. Vì thế sự liên lạc giữa người sống và người chết ở phương Đông có vẻ mật thiết hơn. Ngoài ngày cúng giỗ của từng

người chết, ngày Tết nào, hoặc nhân một dịp quan-trọng nào xảy ra, người ta cũng khấn mời, báo cáo với Tờ Tiên.

Đại khái hiện thời Đông, Tây quan niệm về sự liên lạc giữa người sống và người chết, có những chỗ dị đồng như thế. Song xưa kia về đời thượng

cổ, trước Thiên Chúa giáng sinh, Đông, Tây có những sự tin tưởng rất giống nhau về sự thờ cúng người chết, về linh hồn người chết và lạ kỳ, về cả sự báo ân báo oán của người chết nữa

Người La-Mã tin rằng kẻ chết đi còn có cái bóng và vẫn giữ cái hình hài cũ. Khi nào người sống kêu lên (như ta kêu đồng) hoặc khi nào được Thần-Minh

cho phép thì những bóng ma ấy có thể hiện lên cho kẻ sống trông thấy. Homère tả đoạn vua Ulysse kêu hồn mẹ lên, Virgile tả đoạn Enée đứng sĩ thành Troie kêu hồn vợ lên, đều nói rằng các bóng ma ấy hiện lên thân hình như lúc sống song mờ màng như hương khói người dương gian không thể nắm, víu được. Người phương Đông cũng tin rằng người chết

có thể hiện lên được. Không những bằng hình bóng mà bằng muôn hình vạn trạng khác, tùy theo sự linh thiêng và ý muốn của người chết.

Người chết hiện lên được tức là vẫn biết, vẫn cảm xúc những việc xảy ra ở dương-gian, vẫn can thiệp vào chuyện của người sống và có thể báo ân báo oán người sống được. Trong tiểu thuyết cổ của tào

Farine Labiche

HYGIÉNIQUE NOURRISSANTE

Aliment complet pour vieillards, convalescents et enfants

ĐỢI CHỜ

Trời lạnh, thu sang đượm ý
buồn,
Khói chiều nghiêng gọn bóng
hoàng-hôn
Gây màu ly-biệt — Ôi! xa cách
Những bước chân theo lối cỏ
mòn! —

Tôi nhớ mong ai? Đã rất nhiều
Gió về cho thấy nỗi cô liêu.
Đời tôi vắng quá: ngày không
tuông,
Đêm, mấy canh dài, mộng
vắng yêu!

Tôi đợi, xa xăm, ở góc trời
Lạnh lùng tan tác lá khô rơi,
Một linh hồn bạn, tôi mơ ước
Sẽ biết tôi và biết được tôi,

Để với tôi riêng lòng hiểu lòng.
Khi trời hiu-hắt ửng bên
song,

Với tôi, mượn gió lời tha thiết
Gửi tấm u tình, dãi nhớ mong.

PHẠM NGỌC ĐIỀN

Nơi nhà tưởng

Nơi đây khung cửa sổ,
Mở một trời thu xa.
Mưa vừa buông tơ nước,
Mây còn vẫn vơ qua.

Có hai khuôn giếng nhỏ,
Đêm qua dựng đầy trăng.
Có núi nằm sương gió,
Mây cao bắt ngát tầng

Vài bóng chim nhỏ bé,
Sải cánh giữa không trung
Bên mái chùa xê-xê.

Nắng tỏ màu nhớ nhung.

Tôi ngồi im với lặng.

— Không không hồn ở đây!

Tiếng chuông nào vắng
vắng?

Khối sầu vươn lên mây,

Xóm Lũy-Tiên (Kiến-An)

Cuối thu Nhâm-Ngo

ANH THƠ

LÀM ĐỒ HỘP

II

CÀ CHUA HỘP. — Các bạn gái ta thường hay làm cà-chua nước để dành nhưng phần nhiều bạn phải thất vọng vì không biết cách làm, chỉ được 1, 2 tháng là nó đã mốc meo hoặc có mùi khẳn khẳn ra rồi. Những bạn ấy hãy theo cách này:

CÀ CHUA NƯỚC. — Lựa những trái thiệt lớn, chín mọng, bỏ hết nùm đi, bỏ đôi ra, cho vào cái nồi đất hoặc soong tây nứa lên. Nhớ đừng cho một chút nước nào cả, cứ nấu tự khắc cà sẽ chảy nước ra. Khi sôi chừng 15 phút cho xuống, đổ vào một cái rá sạch để trên một cái liễn, lớn nhỏ tùy số cà-chua nấu. Bao nhiêu bã cà đọng lại trên rá còn nước thì chắt xuống liễn.

Xong đâu đấy, lấy nước cà đun sôi lại lần nữa, đun sôi 5 phút thời thôi, rồi đổ vào hộp hoặc chai lọ đã rửa thật sạch bằng nước sôi. Trước khi đóng nút bấc, các bạn nhớ cho vào một nước cà 1 thìa súp dầu olive hoặc mỡ lợn, như thế nước cà không bao giờ hư, và mốc cả.

LỜI DẶN. — Đay nút cho chắc, lúc mở nút phải cẩn thận, vì chai nước cà cũng như chai champagne, kêu rất to, không khéo, nước cà phọt ra ngoài phi cửa.

CÀ CHUA QUẢ. — Bạn nào muốn để dành cả quả thì dùng cách này: Rửa sạch cà, bỏ nùm, cho cà vào hộp sắt tây. Trước khi hàn kín nhớ bỏ vào một chút phen chua, một chút

SẮP BÁN:

THANH-LỊCH của bà VÂN-ĐÀI

Cuốn xã-giao cho các bạn gái, để biết cách xử dụng tất cả các trường hợp trong cuộc giao-tê ở đời, có thể trở nên người lịch-thiệp nhã-nhận.

ĐANG IN:

LÀM BẾP GIỎI của bà VÂN-ĐÀI

Một cuốn sách nói về gia-chánh trong có hơn 500 món ăn và nhiều thực-dơn cơm Tây, Ta, Tàu. Viết rất rành mạch, dễ hiểu, người nào dù không biết nấu nướng bao giờ, cũng có thể cứ theo phương pháp chỉ bảo trong sách là làm được.

Răng Đen

Tiểu thuyết dài, đầu tiên của cô ANH-THƠ.

Tả đời sống âm-thầm, hy sinh, nhẫn nại của người đàn bà xưa
CẢ BA CUỐN NÀY ĐỀU DO NHÀ NGUYỄN-ĐU ĐƯỜNG 206 bis SỐ NHÀ 11

XUẤT-BẢN — AI MUA XIN VIẾT GIẤY VỀ

cochenille, hoặc éosine, hoặc fuchsine rồi hãm hàn. Mấy thứ sau giữ cho cà chua màu đỏ thắm trông rất đẹp mắt. Đun chừng 1 giờ và cho nhiệt độ tới 115 độ.

Thịt hộp

Thịt lựa lấy toàn nạc, bỏ hết xương, mỡ và bầy nhầy. Đem luộc thịt cho chín. Vớt thịt ra, lấy chỗ nước đó canh lại cho thật đặc. Đạn cho thịt và nước thịt vào hộp, hàn kín, đem luộc chừng 1 giờ rưỡi tới hai giờ, cho nhiệt độ từ 110 đến 120.

Cá hộp

Cá đem rửa thật sạch, moi hết ruột, còn đánh vẩy hay không là tùy từng thứ cá, đoạn ướp cá vào muối trong 24 giờ. Lấy cá ra rửa sạch muối rồi bỏ cá vào dầu olive hoặc dầu lạc nấu sôi lên. Mười phút sau, sắp cá vào hộp, cho dầu ngập cá rồi mới hàn kín hộp lại. Cách luộc hộp cá cũng như buộc hộp thịt.

Rau, đậu hộp

Rau, đậu nhặt kỹ, rửa sạch, rồi luộc cho chín trước khi bỏ hộp. Luộc rau đậu bằng nước muối có pha đường, cứ mười lít nước thì cho vào 200 grs muối và 200 grs đường.

LỜI DẶN. — Thường rau, đậu nấu chín, màu sanh tươi mất đi, nên các nhà làm đồ hộp hay dùng chất sulfate de cuivre cho vào nước luộc để giữ cho rau đậu được sanh tươi. Xong chất sulfate de cuivre là một chất độc nên đã có lệnh chỉ được dùng cứ mỗi kilos rau đậu 100 milligrammes sulfate de cuivre mà thôi.

Riêng với chúng ta, làm để ăn chứ không phải để bán, chị em nên lên hiệu thuốc mua chất chlorophylle, tuy có đắt một chút nhưng không độc để thay chất sulfate de cuivre.

Khi đã bỏ rau, đậu vào hộp rồi, hàn kín lại luộc 10 phút cho nhiệt độ lên cao 115. D. HÀ

Bánh gói trong

Vật dùng — nửa cân đường, một cân bột sắn, 2 chén nước, tôm, thịt, mỡ, mộc nhĩ, măng, tiêu hành, muối, nước mắm.

CÁCH LÀM — Tôm lột sạch vỏ, thái hạt lựu, mỡ, thịt, măng đều thái hạt lựu, mộc nhĩ ngâm rửa sạch thái chỉ dài. Các thứ sào với mỡ hành tiêu muối nước mắm cho thấm.

Đường đổ hai chén nước nấu tan, lọc sạch. Bột lọc cho trắng cho bột vào nước đường lọc lại.

Đoạn cho đĩa xừng bắc lên bếp cho nóng, múc bột đổ vào đĩa, phải đổ vừa vừa đừng dày quá, hấp chín và trong thì lấy

ra cho nhân vào giữa, tém xung quanh vào xong gói lại.

Bánh bò khoai tía

VẬT DÙNG. — 2 trứng gà 5 lượng đường, 2 lượng bột gạo, 2 lượng khoai tía, 3 lượng rưỡi nước luộc khoai, 2 muỗng café nước rượu nếp.

CÁCH LÀM — Khoai gọt vỏ thái mỏng luộc chĩa đem giã cho mịn, đường nấu tan để nguội, đổ bột và nước rượu nếp vào mà giã lại cho đều. Lòng trắng trứng đánh cho thật dầy cũng đổ vào mà giã một lúc sẽ đổ nước khoai tía mà nhồi lỏng.

Đánh cho thật dầy, (Muốn biết khi bột đã giã thì nhỏ vào bát nước lạnh thấy có đuôi là được.)

Bắt xừng đồ nước nấu sôi, bột đổ ra từng chén nhỏ, lấy que nhúng nước phèn chua mà rạch ba hay bốn rạch. Đoạn sắp vào xừng hấp chín.

Hễ khi thấy bánh nở đều là được. Lấy ra sắp vào plateau có đồ nước lạnh, để cho nguội sẽ lấy bánh ra. HÉLENE NGÀ

NHÀ XUẤT BẢN

Con Tâm

SÁNG LẬP MÙA THU NĂM
NHÂM-NGO

31 Route de Hue Hanoi

Chuyên xuất - bản những
cuốn sách :

Hay và Đẹp

Cuốn sách đầu tiên
HAY và ĐẸP vô cùng
của nhà xuất - bản

Con Tâm :

MƯỜI BÀI

TÂM-SỰ

Tập thơ tâm-sự của
NGUYỄN BÌNH có hai
phụ bản tuyệt-mỹ của
họa - sĩ Nguyễn Đức-
Nùng.

Giá bán 1\$00. Các bạn
đặt tiền trước đều được
những cuốn có chữ viết
và tên ký của tác giả. Có
in riêng 30 cuốn thượng
hạng trên giấy lụa non,
bia thiếp vàng và có ảnh
tác-giả.

Giá đặc-biệt 10\$00
dành riêng cho các bạn
đặt mua trước.

THƯ TỪ VÀ NGÂN PHIẾU

GỬI CHO :

ông Bùi Văn-Dạt

45, Bd. Đông - Khanh

HANOI

Trả lời Đẹp

Cô Thanh-Nhàn (Địch-lê).— Cho cháu ăn thêm bột gạo tám thì nó sẽ lớn. Còn mới có 6 răng là thường đừng lo. 2) Chưa nên cho tập thể thao vội, chiều chiều giặt đi chơi, ở chỗ thoáng khí: mỗi chủ nhật cho ăn hai lần cháo phôi 3) Sách S.D. C.N. không đâu còn bán 4) Cuốn S.T.N chưa xuất bản 5) Răng sữa hay sữa phải giữ sạch cho trẻ. Lăn sau răng không sữa nữa nếu biết giữ sạch 6) Cám ơn, để xem,

Cô Hà-thị (Tam kỳ).— 1) Muốn cho da mịn sức lait d'amande douce, giá 10\$00, không có thứ 5\$00. 2) Có thuốc trị tàn nhang giá 3\$50. Giá báo 7\$00 một năm, mua ngân phiếu gửi cho Directrice Đán-Bà 76 Wiélé 3). Uống Jouvence du Lys. Không trả lời thư riêng vì không dính 0\$30 tem.

Cô Thạch (Baria).— 1) Ra nắng nhiều, ai không đổ mặt. Việc

gi phải thuốc men cho tốn tiền. Má hồng càng đẹp chứ sao 2) Đến hiệu thuốc mua argyrol về nhỏ vô mắt.

Cô Hồng (Hanoi).— 1) Đã nhận được ảnh cô gửi 2) Có nên dùng lait d'amande douce mà bôi, da sẽ mịn, về sự trắng thì nó cũng chỉ hơi trắng chứ không trắng như đánh phấn được 2) Lén hiệu thuốc mua eau oxygénée về pha với nước mà rửa mặt rửa cổ, những lông sẽ mờ đi và rụng hẳn 3) Mũi hơi giầy, có thoa son thì thoa một vệt ở phía trong mũi dưới, phớt ở vành mũi dưới, mũi trên ở phía trong thôi 4) Tóc trải lật thế được. Người lùn may áo antré bas, cho hơi giầy, giới đề người có vẻ cao hơn 5) Bằng lòng là lấy được 6) Nếu không mua được ở hiệu thuốc eau oxygénée và lait d'amande, xuống tòa báo sẽ biên dùm cô mấy chữ đề mua.

Bà V. (Hanoi).— Phàm lông càng cạo càng mọc. Muốn trừ triệt một cách mau chóng phải dùng

phương pháp mà các mỹ-viện kêu là électrolyse nghĩa là dùng điện làm cho rụng hết. Bà tới mấy mỹ-viện ở Phố Gia-Long người ta sẽ làm cho bà vừa lòng.

Cô Đoan (Hanoi).— Khuyên cô đến bác sỹ Nguyễn ở nhà thương đau mắt đường Miribel. Chữa ngay đi kẻo đó là một bệnh kêu là bệnh «sán mắt».

Cô Lệ Thủy.— 1) Da khô quá thế không dùng lait de concombre được. Phải dùng crème Tsar. Còn con gái thì nặng từ 48 đến 52 cân, cao từ 1m60, đến 1m62 thì vừa. 2) Chơi périssoire làm cho nở đùi, nở ngực, to bắp tay 3) Tập nhảy giây 4) Uống bột sắn trước khi đi ngủ tốt lắm 5) người như thế vừa.

Cô Thanh (Vinh).— 1) Cao 1m35, nặng 62 cân như thế là système glandulaire hỏng, tức là có bệnh, phải đi coi bác-sỹ chuyên môn. Với cô, tập thể thao và ăn uống kiêng khem vô ích. Cần chữa hết bệnh đã 2) Dùng crème Tsar da sẽ mịn và về mùa lạnh này không mốc nữa.

Bà Phương (Saigon).— 1) Đã gửi thuốc soa vú. Bà còn thiếu 3\$00 vì thuốc 13\$00 2) Dùng phấn Rachel no 2 chứ naturel với da ôxy không ăn. Cám ơn những lời khen của bà.

« Cái thành-kiến ấy sai lầm. Tuổi đồng-ấu cũng cần phải giáo-dục và NHI-ĐỒNG GIÁO DỤC chính là một khoa-học có kinh-nghiệm rõ ràng, có phép tắc hẳn hoi các nhà giáo-dục Đông-Tây đã từng khảo-sát rất tường-tận. Đạm Phương nữ-sĩ soạn ra sách GIAO-DỤC NHI-ĐỒNG này là đem-khoa học ấy giảng-giải cho các phụ nữ trong nước biết, đề ngỏ hầu làm trọn cái chức-trách dạy dỗ con em trong tuổi đồng-ấu, tức là giúp công cho sự-nghiệp giáo-dục quốc-dân sau này. » ... — Trích trong bài tựa đề cuốn

GIAO - DỤC NHI - ĐỒNG

của bà ĐAM-PHƯƠNG

Do nhà in LÊ CƯỜNG Hanoi xuất bản giá mỗi cuốn : 1\$50

Edition LÊ-CƯỜNG 75, Paniers Hanoi

THUỐC
LY CON CHIM

CHỈ 1 LIỀU 0\$15
UỐNG THẦY GIẾ
CHIU HOAC
KHOI NGAY

Vũ-dình-Tân

178, Lạch-Tray Hải-Phòng
(Tổng phát hành)

CUỐN SÁCH BỎ QUÊN...

(Tiếp theo trang 7)

— Anh mở tất cả các cửa sổ ra cho thoáng gió. Tôi thấy người khó chịu, như ngạt hơi.

Tôi biết nàng lại nói dối tôi một lần nữa. Và, cứ nhìn cái vẻ mặt nàng lúc ấy được ánh sáng từ bốn cái cửa sổ mở rộng toả vào, tôi nhận thấy có một sắc đẹp e-ấp rất kỳ-thú.

Lúc này bình như nàng tự chán-tĩnh được rồi, nên dần dà những cái gì e-ấp, ngượng-

do, tâm thần nàng thành ra bất định, lòng tin của nàng thành ra lung lay. Thôi, đích rồi buổi chiều ấy nàng không tin người và cũng không tin mình nữa. Cho nên khi nghe tôi nói đến mấy chữ « hoa kính nguyệt hồ » thì nàng mỉm cười :

— Có những cái mà ta chỉ nên chiêm ngưỡng như người ta ngắm hoa ở trong gương, trông giăng ở đáy nước, có phải không anh ?

Vâng, tôi đã biết thế nào là « hoa kính nguyệt-hồ ». Vâng, lòng nay bị dây vào trường hợp này, cũng chỉ dám cầu xin có thể. Vâng, trước mặt tôi là một quang đường góc ma tôi không dám vượt, nếu không nhận được một mệnh lệnh. Vâng, tôi biết cái mệnh-lệnh tuyệt đối ấy, người chưa nói ra, rồi đây, không biết có bao giờ nói không?

Chiều cứ tà. Lòng tôi cứ thốt nhiên sáng lại thốt-nhiên tối. Có cả bình-minh và hoang-hôn ở phía tâm-tư. Mặt trời ở ? Hay là mặt trăng đây ? Tôi không biết. Tôi chỉ biết sự trong sạch của lòng tôi lúc nhà tôi đầy tiếng ngọc và mùi hương. Và tôi chỉ lo rằng hoa e dè, sợ cái bàn tay của gió. Ôi ! nếu quả thế thì túi lòng cho tôi lắm.

(Còn nữa)

Trúc Đường

ngộ, lo sợ lúc trước dần biến mất cả. Nàng cười nhìn tôi rất thân-mật :

— Đi đến nửa đường, tôi lưỡng-lự đã toan không đến.

— Rồi sau !

— Rồi sau đánh liêu...

Hai chữ « đánh liêu » của nàng thốt ra một cách đột nhiên, làm cho tôi rùng mình lên : thì ra tôi đoán có lầm đâu. Nàng, trước khi lại nhà tôi, đã có ở đâu óc những tư-tưởng gì âm-thầm-mãnh liệt lắm. Những tư-tưởng ấy làm bước nàng thành ra dần

Thuyền ai ghé

BÊN CÔ TÔ

Buổi lụa bết căng hơi gió, chỉ còn sông xuân-xao. Vì cả một trời thơ đất Việt đã sang Ngộ, nên trăng nước Hàn-giang đêm nay mờ hẳn lại.

Nàng bước chân lên bến **CÔ-TÔ**, chim trời lạc trong hoa, hương trời lan xuống cỏ. Đẹp ! Chả trách muôn đời ca tụng đến Tây-Thi đất Việt.

Thưa cô, cô tuy không phải nơi Tây-Thi, nhưng cũng người đất Việt. Sắc đẹp của cô sẽ như sắc đẹp Tây-Thi, tiếc thay không phải tự trời trang điểm (mà ai được hẳn hạnh như Tây-Thi) nhưng tự Kem và Phấn **COTO** trang điểm.

Kem và Phấn **COTO** nguyên liệu mua ở Âu-Châu từ trước nay do bà Hoàng-Xuân-Hân Dược-sĩ hạng nhất, tốt nghiệp Mỹ-viện Khoa-học Paris, trông nom việc chế tạo, sẽ được xứng với mùa Xuân trong đời cô. Thưa cô, còn đợi gì mà không đời mua cho được Kem và Phấn **COTO**

Produit de beauté de Vienne
Agent Exclusif pour
L'INDOCHINE :

COTO

Hanoi - 29, Lamblot - Hanoi

Cần đại-lý khắp Đông-dương

SEN TINH - ĐỂ

(Xem tiếp trang 9)

Đã nhận mandats của qui vị kê dưới đây vậy xin cảm tạ.

Ông Đỗ Trọng-Thuận (Thanh-hóa) ông Đặng-dinh-Ngữ (Vinh) cô Luân (Cà-mâu) ông Trịnh-văn-Hào (Saigon) bà Trần-Hòa-Bích (Tam-quan) cô Nguyễn-thị Hệp (Long-xuyên) ông Vũ-văn-Hòa (Hung-yên) cô Lan (Lục-nam) ông Thanh-Tao (Vinh) ông Lê Đình-Bác (Quảng-ngãi) cô Nguyễn-thị-Hung (Bắc-ninh) bà Phạm-huy-Xương và Võ-Quyền và Librairie Hương-Giang (Huế) ông Hội-Ký (Nam định) Librairie Hạc-Thành (Thanh-hóa) cô Tiêu-lệ-Kiên (Thủ-đầu-một) cô Eliane Phương-Yến (Cầnthơ) cô Cung thị-Chi (Uông-Bí) cô Diễm-Hồng (Thanh-) Librairie Văn-Thanh (Tourane) ông Nguyễn-xân-Quế và ông Đinh-xân-Vinh (V.nh)

Ông BUI-HIÊN (Vinh).— Không phải xin phép. Lúc in nhớ đề tên những sách mà mình đã dùng để lấy tài liệu ở ngay trang đầu.

Cô LÊ-NGỌC-THẠCH (Baria).— Không đăng được.

Cô HÒA-HIỆP.— Vui lòng mua dùm có chỉ đan. Đan áo giải hay áo vắn? Áo vắn không tay chỉ hết một cuộn. Muốn mua mẫu gì cho biết? Cứ gửi vài ba đồng thừa thiếu tính sau.

Bà YÊN.— Cốt chuyện tâm thường không đăng được.

Ông TÔ-VŨ-SƠN HÒA-HY, CÁT-HẢI (Quảng-yên).— hạn báo của ông hết từ 27-6-41 tính đến nay là 16 tháng nay thấy ông refusé số 175, vậy ông hãy trả cho 16 tháng báo mà ông đã thiếu.

Bà BUI-VĂN CHÂU (Pnú-thọ).— Hạn báo của bà đến 5-4-43 mới hết.

Cô CHÚC (Quảng-ngãi).— Đúng, hạn báo của cô đến 16-1-43 mới hết.

CÔ AN-THỊ,NGA (Yên-báy).— Hạn báo của cô đến 25-1-42 mới hết.

những hôm nào Hoài đi chơi đầu xa xa không về đến nhà, thì cái giường, cái gối, cái bàn, quyển sách của chàng như có ý thăm oán chàng. Chàng thấy gương-nguợng làm sao ấy. Có lần chàng phải tìm cách làm quen với chúng. Nhưng lần này, Hoài không buồn làm quen nữa, chàng ngồi vào bàn giấy; thần thờ đưa mắt lên những quyển sách, quyển vở. Thốt nhiên Hoài thấy một bông hoa

ngọc-lan của ai đánh rớt ở mặt bàn.

Hoài cầm lấy bông hoa: mùi thơm còn phảng-phất. Hai mắt Hoài bỗng sáng lên. Chàng nhận ra rằng hoa ấy là thứ hoa mà Tú, em gái Thanh, hay cài đầu. Trước nhà Tú ở, có một cây ngọc lan, thanh ra lú thích thứ hoa ấy. Cái tâm-hồn đầu-dị ấy yêu hoa mà trở nên phiền phức đến nỗi một hôm, Tú đứng tha-thần ở vườn, không biết nghĩ ngợi thế nào mà Tú ghé ngay lên mình vào tên hoa để cho nó thành ra một tên kép: Tú Lan. Đó là một cái biệt-hiệu. Tú thấy nó hay hay. Nhưng Tú dẫu kín không dám cho anh biết. Và nhất là không dám để cụ Kép hay. Rồi một hôm, không biết vì lẽ gì, anh Tá biết được. Và một buổi sáng, lúc Tú và Thanh đương đứng ở vườn, thì Hoài lại chơi. Thanh đem ngay cái ý đài-các của cô em gái ra khoe với bạn:

— Này, anh ạ! Chuyện này để Tú thành thi-sĩ!

Hoài ngạc-nhiên. Tú cũng ngạc-nhiên Thanh cười:

— Anh ạ! Tôi giới-thiệu với anh đây là cô Tú-Lan.

Nghe thấy hai tiếng «Tú-Lan» Tú đỏ mặt, kêu lên:

— Gớm chết! Anh cứ nói dối chớ em!

Rồi nàng chạy ngoắt vào trong nhà.

(Còn nữa)

TRÚC ĐƯỜNG

Chuyện riêng

(Tiếp theo)

Vậy khuyên con chồng bà không được lui tới với bà D, là bà mắc mưu ông D đấy. Và chẳng một việc người khác đã lấy làm vô lý sao bà lại còn nên làm?

Hướng hồ lúc này dự luận đang găm si, mà bà cấm ông rút hẳn sự lui tới nhà bà D sự cấm đoán không khéo léo, tai vách mạch rừng khỏi thế nào không bay đến những tai lúc nào cũng vênh lên để hóng chuyện. Ở tỉnh nhỏ dự luận càng phao đồn nhảm nhí hơn, có phải danh giá của chồng bà càng bị xúc phạm không? Chi bằng dự luận đã đồn đại, bà càng nên thân mật với bà D. Đó là cái chính dự luận hiệu nghiệm nhất.

Nếu bà không ghen không nghi ngờ ông nhà và bà D thì bà nên sử sự theo cách tôi vừa khuyên.

BÀ TÂM HAIPHONG. — Bà cứ quờng quạng mà về thăm con. Nên nhớ mang ít quả bánh để mua chuộc lòng mẹ chồng cho nhà chồng khỏi hắt hủi. Cốt nhất là được thấy mặt con, vậy dù có sự tủi nhục bà cũng nên cam chịu.

THU-LINH

Những tranh minh họa chuyện này và chuyện ngắn của Trúc-Đường đều do họa-sĩ Hữu-Thanh vẽ. Ngọn bút của Hữu-Thanh, các bạn giới mỹ-thuật hẳn chưa quên.

Muốn nhận rõ tính cách thi ca Việt-Nam cổ
 Muốn nhận chân giá trị của các phái thơ Việt Nam cận đại
 Muốn biết sử nãng của Việt-ngữ trong phạm vi thi ca

CÁC BẠN HÃY ĐÓN XEM :

Việt-Nam Thi-Ca Luận

của LƯƠNG-ĐỨC-THIỆP

VIỆT-NAM THI-CA LUẬN

là một quau điểm đặc biệt của tác-giả về thi ca Việt nam cổ và cận đại

KHUÊ-VĂN XUẤT-BẢN CỤC

13, Rue des Pipes — Hanoi

Xưa nay bị nhiều, vì :

Ăn no vội tâm ngộ thương!!!

Cơm no vội đã lên giường ngủ ngay!

Dục tình đương lúc no xay!!!

Phòng tích bệnh ấy xưa nay bị nhiều

Chỉ uống một liều,

Thấy giẻ chịu ngay.

Bao to 12grs. Op.55 — Bao bé 6 grs. Op.30

KHẮP ĐÔNG-DƯƠNG

Ra đời trước nhất ở Đông-Dương, phương thuốc ho lao
 bora máu hay ho đàm
 là phương thuốc gia truyền cụ Trịnh Hải-Long (nội tổ ông đốc-
 học Hào). Có hai thứ : 6\$00 và 4\$50.

AI CŨNG BIẾT...

Sự công hiệu của Nước Cốt Sâm Cao-ly (con sâm chưa lấy
 nước cốt). Đại tài bổ dưỡng người già yếu, thanh niên Nam Nữ
 gầy ốm, bạc nhược. Ve lớn 6\$00 Nhỏ 4\$90. Xa mua gửi mandat

Ông :

TRINH VĂN Hào

110, Rue de Vassoigne — Tân-dinh — Saigon

THUỐC NHẬT

MỆNH

CHI MÀU

Chữa bệnh đàn bà

Thuốc « Mệnh chi màu »
 của Nhật, dù người khiếp
 sợ sự nóng thuốc đến đâu,
 dùng cũng được hài lòng.
 Thuốc chuyên chữa những
 bệnh ở đàn bà :

« Kinh hành không đúng
 ngày, lặc hành kinh đau
 bụng, kinh bế, các chứng
 hư lạnh, thiếu huyết, băng
 lậu, rức đầu, chóng mặt.
 Các bệnh ở tử cung như
 sích-bạch-đái-hạ, màng tử-
 cung nóng, hoặc trong tử
 cung nóng rần và xung đau
 Các bệnh không thai được,
 tiền sản, sinh sản khó, tha
 tiền sản hậu, gầy yếu, vàng
 da, điều là thuốc chuyên
 môn.

Đàn bà ho lao, hoặc ho
 sản hậu điều có thuốc
 Nhật riêng để dùng.

HỎI MUA TẠI :

Phòng thuốc

Chữa Phổi

15 HÀNG BÈ (RADEAUX
 HANOI TÉL. 1630

Ở xa mua lĩnh hóa giao ngâ.

☉ Cần nhiều Đại lý ☉

BAO THANH NGHI

(Do một nhóm thanh niên trí thức chủ trương gồm có các
 Văn-gia, luật-gia, giáo-sư, bác-sĩ, dược-sĩ, họa-sĩ, nhạc-sĩ,

TRONG SỐ 1 OCTOBRE 1942 CÓ NHỮNG BÀI:

Việc lập một nền học cổ điển Á-Đông ở
 Đông Dương Vũ đình-Hoè

Độc Xuân-Thu Nhã tập thông thường và chiến
 tranh giữa người Hòa-lan và xứ ta

Phải chăng Guiolltin là người phát minh ra
 máy chèm Nguyễn Thiện Lâm

Những phương pháp của chính phủ để chống
 lại sự tăng giá hàng Phạm Trinh Cán

Tam bách dư niên hậu Đỗ đức Dục

Đào duy Anh

Từ lối « thậm xưng » đến cách trào phúng
 bằng lối « ngoa ngữ » trong Ca dao

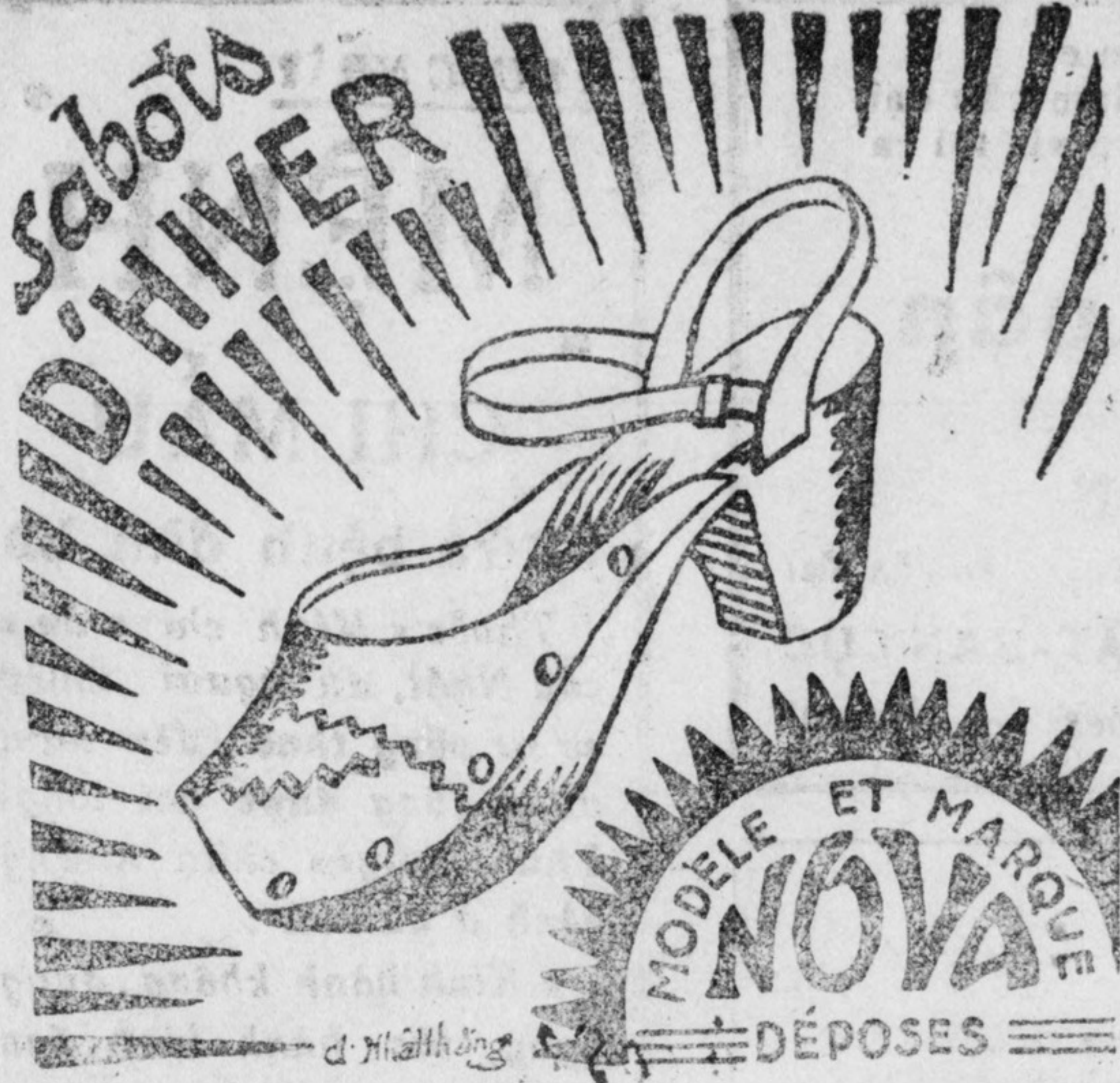
Nhân một cuộc đấu | hiểu chọn 10 cuốn sách
 Việt Nam có giá trị Vũ hội Liên

Tập thơ vịnh Kiền của Hà tôn Quyền Điều Anh

Khách trú và vấn đề gạo tại Nam Kỳ Trần văn Giáp

Nữ thanh niên câu lạc bộ Tạ như Khuê

Đặng thị Hòa

Distributeur

LUXDOR

36

BOULEVARD
Gia Long
Hanoi

Trắng ngà

Là thứ thuốc giữ men răng, trừ sâu răng, hợp vệ sinh, đánh răng trắng như ngà, đánh luôn từ trẻ đến già, răng không bao giờ hỏng, thật giúp ích các bà, các ông.

Hộp 64 grammes đánh được 32 lần giá 0\$30, có bán tại các đại lý Dầu-chôi Hòa-kỳ và Phòng tích Con chim, Cần Đại lý các tỉnh, hỏi :

AN HA 13 rue du Cuivres Hanoi

Vũ Đình - Tân

178, Lạch-tray — Haiphong
(Tổng phát hành)

MUỐN CÓ

Nhà lâu, ô-tô

Nên mua

XÒ XÒ

ĐÔNG - DƯƠNG

1\$00 MỘT SỐ

Không nên bỏ tiền và đem da mặt của mình để thí nghiệm những hiệu phần lạ

QUÍ BÀ, QUÍ CÔ CHỈ NÊN DÒI

PHẦN MURAT hay là phần **SUPER-MURAT**

Hai thứ phần có tiếng và đã được lòng tất cả phong-lưu phụ-nữ

Có bán ở các cửa hàng lớn

Phần MURA giá 1\$50

Phần SUPER-MURAT giá 2\$50

Tổng-phát-hành Bắc-Kỳ, Ai-Lao Etablissements VAN-HÓA 8 Rue des Cantonnais Hanoi

Handwritten signature